

Slavnost Ježíše Krista Krále

Tématem dnešní neděle je příchod Mesiáše a poslední soud. To je téma, ve kterém nemá smysl se ptát jak bude probíhat, protože to je zahaleno tajemstvím. Lidé Ježíšovy doby čekali, že když přijde Mesiáš odmění spravedlivé, potrestá bezbožníky a stane se králem. Tak to naznačovala mnohá proroctví. Bylo proto veliké překvapení, když se mesiáš nestal králem, ale obětním beránkem a místo odsouzení nabídl hříšníkům odpuštění a spásu. To bylo, a je i pro nás, radostným překvapením.

I když si příchod Mesiáše můžeme jen těžko představovat, je potřeba se na něj připravovat. A k tomu nám mohou pomoci tři příběhy.

První příběh jsme slyšeli v evangeliu.

Když přišel Ježíš poprvé na náš svět, nenastolil svou královskou vládu silou, ale podmanil si srdce lidí láskou. A dnes nás žádá, abychom šli v jeho stopách. Ukazuje nám, že mu můžeme jeho lásku oplatit, když mu budeme s láskou sloužit v našich bližních. **„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“**

Kdo je ten nejposlednější? Nemusí to být jen chudák, dobrák, kterému dáme jídlo, může to být i boháč a hříšník, na kterého přestaneme se závistí a hněvem nadávat, odpustíme mu a budeme se modlit za jeho obrácení. Bída totiž není jen hmotná, ale i duchovní a zdá se, že té je v naší společnosti čím dál víc. A kdo ji má léčit, když ne my?

Druhý příběh se jmenuje „**Řetězy hříchu**“ a řeší důležitou otázku.

Za opatem přišel člověk s otázkou: **„Jak může být Bůh láska, když stvořil peklo? Jak může být milující otec, když do něho odsuzuje lidi?“**

Opat se zamyslel a pravil: „To je důležitá otázka a pokusím se na ni odpovědět příběhem.“

Přijde duše do záhrobí a anděl ji vede k jejímu věčnému osudu. Po chvíli putování dorazí na nádherné místo. V prosluněné zahradě se pohybují krásní lidé, z tváří jim vyzařuje pokoj, radost a láska. Stačí udělat pár kroků a duše bude v ráji. Ale v tu chvíli se zastaví a nemůže dál. Podívá se na své nohy a vidí, že jsou spoutány řetězem. Prohlíží řetěz pozorněji a zjistí, že na každém oku je nějaký nápis. Po chvíli rozluští i písmo a čte: závist, hněv, zloba, pomsta, žárlivost, žádostivost... Při každém slově si vzpomene na chvíle, kdy se těchto hříchů v životě dopouštěla. Tu začne prolévat hořké slzy smutku, bolesti a veliké lítosti. A jak slzy dopadají na oka řetězu, začínají ho rozpouštět. Za nějaký čas je duše volná a vstoupí mezi ostatní blažené.

Synu vím jistě, že Bůh stvořil nebe. A domnívám se, že peklo je stav těch, kdo do něho nevstoupí, protože si kolem sebe omotali řetěz zla a nechtějí ho rozpustit upřímnou lítostí a pokornou touhou po odpuštění. Věřím, že člověka do pekla neuvrhne Boží odsouzení, ale pýcha, pro kterou není schopen lítosti a prosby o milost. Čím dřív si člověk pokorně přizná, že ho hřích svazuje a odvádí od pravé lásky a štěstí, že ničí život jeho i celého světa, že je to největší urážka laskavého Stvořitele, tím dřív se v něm může probudit dokonalá lítost, která otvírá cestu k věčnému štěstí.“

Jak je smutné potkat člověka, který nechce přijmou odpuštění a usmíření. Člověka, který se zatvrdil v hněvu či sebelítosti. Takovým lidem je potřeba dopřát čas a modlit se za ně. A je dobré se občas zamyslet, jestli mezi ně náhodou také nepatříme.

Poslední příběh nese název „**Dva vozy**“ a **varuje před vypočítavostí**.

Zeptal se jeden mazaný člověk: „Proč se snažit o ctnostný život? Není lepší si užívat a na konci poprosit o odpuštění?“

Opat se usmál a pravil:

„To je věc, která se může člověku nepěkně vymstít. Jednou se mi zjevila duše, za kterou jsem se modlil a líčila mi svůj osud. Když umřela, už na ni čekaly dva vozy. Na jednom byl nápis: „Pohodlný život, dobré jídlo, blahobyt a volná láska.“ Na druhém pak: „Poctivá práce, poznání moudrosti, skromnost a věrná láska.“

„Do kterého myslíš, že nastoupila?“ zeptal se opat.

„Jak to mám vědět?“ odtušil člověk.

„No do toho, na který byla zvyklá ze svého pozemského života. Jak viděla vůz s nápisem snadný život, dobré jídlo, blahobyt a volná láska, hned začala naléhat: „Já chci sem!“ A přání se jí splnilo.

Vůz se rozjel proti proudu času a projížděl jejím životem. Za okny viděla všechny sladké marnivé okamžiky svého pozemského putování - užívání, přejídání, opíjení, drahé věci, lehkovážné vztahy. Tehdy se v ní probudil nesmírný smutek, že už ji nic z toho nepatří. Když zastavila, byla zničená a plná zoufalství. A v tomto stavu najednou stála před Bohem, který ji zval do ráje. S pláčem musela odmítnout.

Tu ji Bůh nabídl, aby nastoupila do druhého vozu s nápisem: „Poctivá práce, poznání moudrosti, skromnost a čistá, věrná láska.“

I ten se rozjel proti proudu jejího života a ona viděla všechny své poctivě odvedené práce, dobré skutky, které vykonala, přátele, které nikdy nezahladila. Tu pocítila ze svého života radost. Když po zastavení vystoupila, Bůh ji opět pozval k sobě. Byla povzbuzená dobrem, které si připomněla a vydala se do jeho náruče.

Nikdo ti nezabrání, abys odkládal pokání na poslední chvíli, ale je otázka, jestli k němu budeš mít dost síly. Věz, že moudrost člověka spočívá v tom, že už tady na zemi putuje tím správným vozem.“

Všímat si nejposlednějších a pomáhat jim, rozpouštět pokáním řetězy hříchů a mít správné pořadí hodnot, které jsou napsány na voze našeho života. To jsou tři věci, nad kterými se můžeme v týdnu zamyslet. Kéž nám pomohou v naší přípravě na setkání s našim Králem. Amen.